

Arrest

nr. 280 826 van 25 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2020.

1.2. Op 24 maart 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd.

1.3. Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Hazara-afkomst te zijn net als je beide ouders. Je bent geboren in Gulkoh in het district Qarabagh van de provincie Ghazni waar je ook je hele leven hebt gewoond. Je bent sjiitisch moslim en ging vanaf je zes à zeven jaar jaarlijks in de winter naar de madrassa. Je hebt tevens negen jaar onderwijs gevolgd. Je bent niet getrouwd en hebt geen kinderen. Je vader is Mohammad A. N. en je moeder is Z.. Beiden wonen samen met je jongere zus F. in Gulkoh. Je had nog een zus A. en een broer M. R. maar zij zijn overleden.

Je dorp ligt aan de woestijn en aan de overzijde van de woestijn woonden Pathanen en hield ook de taliban zich op. Deze waren gruwelijk ten overstaan van de Hazara en persten jullie af. Mensen van je dorp Gulkoh, dat uit meerdere sub-dorpen bestond, kwamen onder leiding van M. H. en commandant A. I. hiertegen in een georganiseerd opstand waarbij ieder gezin iemand moest sturen om deel te nemen aan deze opstand. Aangezien je vader reeds een oudere man van zeventig jaar was, werd je vader eind 1397 gezegd dat jij in zijn plaats diende aan te sluiten. Je vader wilde echter niet dat je zou gedood worden of dat je zelf iemand zou moeten doden en besloot dat je het land moest verlaten. Na het eten van de daaropvolgende ramadan heb je Afghanistan verlaten. Na omzwervingen via Pakistan en Iran ben je in Turkije beland waar je drie à vier maanden verbleven hebt. Vervolgens ben je verder gereisd naar Griekenland waar je een jaar verbleven hebt. Vervolgens bent je doorgereisd naar België en ongeveer anderhalf jaar na je vertrek uit Afghanistan kwam je hier in België toe.

Op 28 september 2020 heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat de taliban je zal vermoorden. Ze zijn nu aan de macht en zullen je onder het voorwendsel dat je ongelovig bent, en omdat ze in het verleden al veel Hazara hebben vermoord, vermoorden omdat je bent gevlucht.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je geen documenten neer. Op 4 mei 2022 heb je per post opmerkingen betreffende je persoonlijk onderhoud overgemaakt waarbij je de schrijfwijze van enkele (plaats-)namen verbeterd alsook een correctie in een jaartal aanbrengt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat aan jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend omdat je er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat je ter staving van je verzoek om internationale bescherming geen identiteitsbewijs voorlegt. Bovendien ben je tegenstrijdig in je verklaringen over je taskara, het Afghaans identiteitsdocument bij uitstek. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je immers nog dat je taskara verloren was in Turkije (Registratie VIB 28 september 2020, p. 2 & Verklaring DVZ, d.d. 18 februari 2021, vraag 25).

Tijdens je onderhoud op het CGVS verklaar je plots dat je taskara nog in Afghanistan is (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen beweer je dat je een kopie van je taskara was verloren in Turkije en het originele stuk in Afghanistan ligt (CGVS, p. 15) doch ook dat je geen nieuwe kopie heb je gevraagd omdat je dacht dat het niet belangrijk was en op het moment dat je dit wel beseftte, had je naar eigen zeggen geen contact meer met het thuisfront (CGVS, p. 16). Deze verantwoording is verwonderlijk en weinig overtuigend. Niet alleen moet het belang van je taskara je reeds duidelijk zijn geworden tijdens je onderhoud op de DVZ d.d. 18 februari 2021. Ook verklaarde je op het CGVS d.d. 24 maart 2022 dat je laatste contact met je vader dateerde van enkele maanden voorafgaand aan het onderhoud (CGVS, p. 10). Bijgevolg had je klaarblijkelijk dus nog contacten met je vader na je onderhoud bij de DVZ en voor je onderhoud op het CGVS. Daardoor mag van jou verwacht worden dat je bij je vader naar je taskara had gevraagd teneinde deze ter staving van je identiteit voor te leggen. Ook werd je tijdens je persoonlijk onderhoud gevraagd om alsnog zowel je eigen taskara als deze van je ouders over te maken (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24 maart 2022, CGVS, p. 15 en p. 16). Tot op heden heb je echter geen van de gevraagde documenten overgemaakt. Nochtans kan er redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins kunnen staven, temeer daar je eerder al je vader kon contacteren. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat je jouw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk hebt gemaakt. Het feit dat je jouw identiteit helemaal niet aantoon, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor de Commissaris-Generaal onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom je jouw land verlaten hebt, je eventuele relaties met de autoriteiten van jouw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij je beweerde vluchtaanleiding uit Afghanistan, te weten de verplichting die op je rustte om je aan te sluiten bij de lokale opstandbeweging (CGVS, p. 17-18)

Voor wat betreft je eigen wedervaren dient vastgesteld dat je zeer summiere verklaringen aflegt. Immers gevraagd zo volledig mogelijk en met veel details te vertellen waarom je Afghanistan diende te verlaten, kom je in je antwoord niet verder dan in één enkele zin te melden dat ieder gezin iemand moest afvaardigen om te vechten tegen de taliban, dat jij ook verplicht was dit te doen, dat je vader dit niet voor jou wilde en besloot dat je het land moest verlaten (CGVS, p. 17). Gevraagd meer details te geven over het vechten bij die groep, kaats je de bal terug (CGVS, p. 17) en nogmaals gevraagd te vertellen over de gevechtsgroep waartoe je verplicht werd aan te sluiten, blijf je wederom zeer op de vlakte en deel je slechts mee dat de mensen van je regio zich verdedigden tegen de taliban en herhaal je dat ieder gezin iemand moest afvaardigen en dat voor wat betreft jouw gezin jij dit moest doen daar je vader reeds een oude man was (CGVS, p. 17).

Voorts blijkt dat je weinig tot geen concrete informatie kan meedelen over de gevechten die de mensen uit deze beweging tegen de taliban hebben opgezet. Een groot gevecht tegen de taliban kan je je niet voor de geest halen (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd te vertellen wat er precies gebeurde en hoe ze de mensen zich organiseerden, antwoord je opnieuw uiterst vaag dat ze waakzaam waren tegen de taliban, dat ze niets gaven, dat de taliban je regio aanviel en dat ze zichzelf verdedigd hebben (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van toch wel gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details kan weergeven, doch mag worden verwacht dat je het CGVS een duidelijk beeld kan geven van hoe de inwoners zich groepeerden en verdedigden tegen de taliban, te meer deze zaken de aanleiding hebben gegeven voor jouw vlucht uit Afghanistan. Gevraagd hoe de groepering zich dan verdedigde, herhaal je enkel de vraag in je antwoord en zeg je dat ze zich verdedigden als ze werden aangevallen en ze verder waakzaam bleven (CGVS, p. 19). Ook wanneer je gevraagd werd naar incidenten waarbij de opstandelingen werden aangevallen en zichzelf verdedigden, haal je slechts een dispuut over waterbevoorrading aan dat bovendien plaatsvond twee jaar voor je vertrek en waarbij er niemand gewond raakte (CGVS, p. 20). Gevraagd naar incidenten in de daaropvolgende periode tot aan je vertrek, haal je aan dat er geen ernstige gevechten waren, dat er van tijd tot tijd een checkpoint werd aangevallen en dat kort voor je vertrek wel een wagen werd aangevallen waarbij de inzittenden werden afgeslacht (CGVS, p. 20). Echter, wanneer je over dit laatste incident verder werd bevraagd, blijkt dat je de reden voor deze slachtpartij niet kent, dat de slachtoffers niet behoorden tot de opstandelingengroep (CGVS, p. 21) en dat in de kleinere gevechten die je aanhaalde voor zover je weet evenmin iemand om het leven werd gebracht (CGVS, p. 21). Ook in deze zijn je antwoorden frappant. Immers was je vluchtaanleiding de dreiging dat je zou worden verplicht mensen te doden dan wel zelf gedood te worden als lid van de opstandingsgroep (CGVS, p. 17).

Dat je vervolgens niet in staat blijkt te zijn incidenten aan te halen waaruit blijkt dat er daadwerkelijk slachtoffers vielen, doet de wenkbrauwen fronsen. Indien jij en je gezin zo nauw betrokken waren bij de opstandelingen, mag worden aangenomen dat de veiligheidsissues besproken werden thuis.

Vervolgens slaag je er evenmin in de omstandigheden geloofwaardig te maken hoe de opstandelingengroep omging met de gerekruteerde jongeren. Zo beweer je dat er nog twee andere veertienjarige jongens uit je dorp moesten aansluiten en ook daadwerkelijk hebben meegevochten (CGVS, p. 23). Meermaals gevraagd honderduit te vertellen over hetgeen ze als lid van de opstandingsgroep moesten doen, kan je enkel meedelen dat ze zichzelf verdedigden als de taliban aanviel (CGVS, p. 23). Gevraagd naar hun verhalen verklaar je dat ze dan vertelden dat ze moesten vechten en dat ze niet konden slapen omdat de kogels over hun hoofd vlogen. Ook gevraagd naar hun militaire training, blijkt dat u niet weet wat deze opleiding precies inhield. Indien je zelf vreesde te worden gerekruteerd mag worden verwacht dat je enigszins informeerde naar hun activiteiten en verhalen. Je had hiertoe ook de kans daar je hen zag op de velden en ze naar eigen zeggen dan over hun activiteiten vertelden (CGVS, p. 23). De vaststelling dat je verklaringen de algemeenheden niet overstijgen en allerm minst doorleefd en gedetailleerd overkomen, leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan je asielmotieven. Ook opvallend is dat je, hoewel je in contact staat met het thuisfront, geen actuele informatie kunt geven over de veiligheidsontwikkelingen na je vertrek. Zo is de leider van die groep, M. H., overleden net na jouw vertrek. Dat je dan niet weet of commandant A. al dan niet nog in leven is, is merkwaardig (CGVS, p. 19).

Opmerkelijk is ook dat je amper informatie kunt geven over de leiders van de taliban in jouw regio, nochtans het motief van de opstandelingengroepering om jou te gaan rekruteren. De leiders waren Mullah Kamran en Mullah Mansour haal je aan (CGVS, p. 13). Behalve hun naam kan je echter geen enkele informatie over hen meedelen (CGVS, p. 13). Of mensen in je eigen dorp waren aangesloten weet je evenmin (CGVS, p. 12) en behalve dat de taliban gruwelijke mensen waren en mensen afpersten kan je geen enkele concrete informatie geven wat ze exact deden (CGVS, p. 12). Nochtans zou ook je eigen familie problemen gekend hebben met taliban maar gevraagd naar details hieromtrent kan je slechts algemeen melden dat ze de mensen vroegen om geld en dieren te geven. Dat je voor wat betreft je eigen familie niet weet hoeveel geld of dieren ze hebben moeten afgeven (CGVS, p. 12) is wederom op zijn minst merkwaardig.

Op basis van het geheel van bovenstaande bevindingen, dient geconcludeerd te worden dat je niet over enigszins gedetailleerde en doorleefde informatie beschikt hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jouw vluchtaanleiding. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van je voorgehouden vluchtaanleiding temeer je eigen vader naar de bijeenkomsten ging die handelden over de gevechten (CGVS, p. 22) en je dus zelfs na je vlucht de nodige informatie van hem zou kunnen verkregen hebben betreffende de opstandelingengroep waartoe je verplicht werd deel te nemen.

Voorts is het bijzonder frappant dat je niet weet of je vader en bij uitbreiding je familie al dan niet problemen hebben gekend na je vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 25). Immers indien je vader zou weigeren, zou je familie verstoten worden zeg je zelf (CGVS, p. 25), hoewel je niemand kent die werd verdreven want iedereen ging volgens jou wel naar de opstandingsgroep (CGVS, p. 25). Je vader deelde je mee dat hij zou zeggen dat je ontsnapt was en hij geen nieuws had (CGVS, p. 25). Ondanks die smoes, mag alsnog worden verwacht dat je zou weten hoe het je vader en andere gezinsleden vergaat na je vertrek. Door de gemeenschap kan je vertrek namelijk gelijk gesteld worden aan een weigering mee te vechten met alle mogelijke gevolgen van dien. Hierdoor kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je jezelf informeerde over het lot van je vader en familieleden. Dat je hen hebt gesproken maar ze niets hebben gezegd, is niet afdoende (CGVS, p. 25). Verwacht mag worden dat je hier uitgebreid naar informeert. Dat je sinds je vertrek klaarblijkelijk geen volwaardige poging hebt ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de evolutie van jouw problemen voor je vader en familie, hoewel het hier toch opnieuw om elementen gaat die integraal deel uitmaken met je direct vluchtaanleiding uit Afghanistan, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat je niet aannemelijk hebt gemaakt omwille van een zogenaamde verplichting tot deelname in een opstandingsgroep tegen de taliban Afghanistan verlaten hebt.

Tot slot vrees je bij terugkeer gedood te worden door de taliban, omdat je Hazara bent en de taliban al veel Hazara's gedood hebben, je gevlucht bent en ze het voorwendsel zullen gebruiken dat je omwille van je vlucht uit Afghanistan de islam verlaten hebt en als een ongelovige zal aanzien worden (CGVS, p. 17 en p. 18). Ook je advocaat geeft aan dat de basisreden voor je erkenning het gegeven is dat je tot een Hazara-minderheid behoort, dat de Pathaanse taliban vijandig staat ten opzichte van etnische en religieuze minderheden en ook dat het terugsturen van een jonge Hazara naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende handeling zou zijn waarbij er een risico op foltering bestaat (CGVS, p. 28).

Het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat echter niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021 (beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situatie_update.pdf) en het EASO-rapport **Afghanistan. Country Focus** van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

Je haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op jouw persoon of dat jij hiervan het slachtoffer zou worden. Door jouw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's slaag je er namelijk allerminst in aan te tonen dat er voor jou persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat je tot de groep der Hazara's behoort. Een dergelijke verwijzing van algemene aard is namelijk op zich niet voldoende om aan te tonen dat je nood zou hebben aan internationale bescherming. Je dient immers jouw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en zowel jij als je advocaat blijven desbetreffend in gebreke.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Jijzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat je Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, hoewel jij als je advocaat hier naar alluderen (CGVS, p. 18, 28).

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Bij de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming werden de opmerkingen die je naar aanleiding van je persoonlijk onderhoud per email hebt overgemaakt in rekening gebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de staatsecretaris op het feit dat u minderjarig bent."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende en artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing en betoogt vervolgens: "Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling. Meer in het bijzonder vreest hij vervolging door de Soennitische Taliban omwille van het feit dat hij Hazara van origine is en sjiit van religie. In die zin beantwoordt de problematiek van verzoeker aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het CGVS voert aan dat verzoeker zijn identiteit niet aantoon. Verzoeker heeft al enkele maanden voor het gehoor op het CGVS geen contact meer gehad met zijn vader. Tot op heden is dit niet gelukt. Zodra hij het contact met zijn vader heeft hersteld zal hij aan zijn vader vragen een duplicaat van zijn taskira over te maken, alsmede eventueel andere nuttige documenten en inlichtingen. Verzoeker vraagt dan ook dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek van de bij te brengen stukken en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder van Hazara origine

en sjaia geloof. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling. De financieel/economische situatie van verzoeker en zijn familie werd tijdens het gehoor op het CGVS niet onderzocht. Zijn profiel als terugkeerder werd evenmin onderzocht. Verzoeker maakt dus voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende stukken en uitleg bij te brengen. Verzoeker heeft aldus recht op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen. Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. De CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen). Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van: Doodstraf of executie Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst naar het feit dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict plaats heeft. Er zijn verschillende zware aanslagen gebeurd op sjiiitische heilighdommen waarbij talrijke Hazara om het leven zijn gekomen. Een "individuele" bedreiging is niet noodzakelijk om de subsidiaire bescherming te genieten. Verzoeker vraagt dus subsidiaire bescherming omwille van het willekeurig geweld (blinde aanslagen) waar Hazara het slachtoffer dreigen van te worden. Daarnaast is het zo dat verzoeker terugsturen naar een regio waar hij constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Verzoeker herhaalt dat er in zijn land wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet : 1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen; 2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf. Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen. Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep. De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen. Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de stukken pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 20 oktober 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif,

and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

1. Verklaring dd. 25.10.2022 eigenhandig opgesteld door verzoeker;
2. Uitnodiging op dienst Tracing Rode Kruis op 02.12.2022;
3. Referentiebrieven De Wiekslag;
4. Schoolattest dd. 24.10.2022;
5. Referentie zorgcoach M. Vandenhove;
6. Overzicht school loopbaan verzoeker;
7. Afghansen betogen in Brussel - zelfmoordaanslag dd. 30.09.2022 op vrouwelijke studenten in Hazara wijk;
8. 13 Hazara gedood door Taliban - 30.08.2021 / 8 bis Taliban doden 13 leden Hazara-minderheid;
9. 27.000 ontheemden na gevechten tussen Taliban en Hazara commandant 07.07.2022;
10. Afgaanse Hazaras vrezen genocide - 24.11.2021;
11. 6 doden na explosies in jongensschool in Hazara wijk - 19.04.2022;
12. Taliban folteren en executeren mensen in gerichte aanval op Hazara gemeenschap - 16.09.2022; 13. Hazara's vrezen een nieuwe genocide door de Taliban;
14. The risks facing Hazaras in Taliban-ruled Afghanistan - 07.03.2022;
15. Isis group targets religious minorities;
16. Taliban verantwoordelijk voor slachtpartij onder Hazara-minderheid;
17. Tientallen doden na explosies bij middelbare school in Hazara wijk (voor 08.05.2021).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te*

verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.1. Verzoeker verklaart bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Hazara ethnïe en geboren te zijn op 5 september 2004 in Gulkoh, Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij verklaarde dat hij zijn taskara verloren was in Turkije en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waar hij verklaarde dat hij een kopie van zijn taskara verloren heeft in Turkije en dat het originele stuk nog in Afghanistan is.

De Raad stelt vast dat in het document *“Registratie Verzoek om Internationale Bescherming”* (administratief dossier, DVZ) dd 28 september 2020 het volgende werd genoteerd met betrekking tot identiteitsdocumenten: *“Indien geen ID-doc: Welke documenten heeft u gehad?: Taskara. Waar zijn deze op dit moment: Kwijt in Turkije.”* In de verklaring DVZ staat het volgende te lezen: *“Wat is de reden voor het ontbreken van deze documenten? Mijn taskara ben ik onderweg verloren in”*. In zoverre hieruit kan blijken dat verzoeker toen verklaarde dat hij zijn taskara verloren had in Turkije, gaat het evenwel om zeer summiere verklaringen. De vaststelling dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn taskara nog in Afghanistan is en daarna dat hij een kopie van zijn taskara heeft verloren in Turkije is niet noodzakelijk tegenstrijdig met zijn verklaringen bij registratie nu niet is uitgesloten dat er bij de registratie van het verzoek weinig tijd was om dit verder toe te lichten. De Raad stelt verder vast dat verzoeker inderdaad verklaarde dat hij enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud in maart 2022 nog zijn vader contacteerde maar dat verder ook niet werd gevraagd te preciseren wanneer hij precies contact had gehad met zijn vader. Wel stelde hij een fotokopie van de taskara te kunnen voorleggen van zijn ouders (notities PO, p. 16) maar heeft hij deze niet overgemaakt. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift en ter terechtzitting stelt dat hij geen contact meer heeft met zijn familie. Bij het verzoekschrift wordt ook een document neergelegd van het Rode Kruis waaruit blijkt dat hij deze organisatie heeft gecontacteerd met een tracingverzoek voor zijn ouders en dat hij hiervoor een afspraak heeft gekregen. De Raad is, gelet op het geheel van deze elementen van oordeel dat verzoeker een aannemelijke verklaring aflegt voor het feit dat hij geen identiteitsdocument kan voorleggen, met name dat hij een kopie van zijn taskara heeft verloren in Turkije en hij niet langer in contact is met zijn familie, wat ondersteund wordt door de documenten die hij heeft voorgelegd met betrekking tot het tracingsverzoek.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt, noch het feit dat hij afkomstig is uit het dorp Gulkoh, district Qarabagh, provincie Ghazni. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige België is binnengekomen, dat hem door de Dienst Voogdij een voogd werd toegewezen op 10 november 2020 en dat deze beslissing stipuleert dat de voogdij ten laatste zal beëindigd worden op 5 september 2022 (Brief Federale Overheidsdienst Justitie, 12 november 2020). In de loop van de procedure voor de Raad is verzoeker net meerderjarig geworden. Evenwel moet bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, mede gelet op de veiligheidssituatie en de specifieke positie van Hazara's in Afghanistan, terdege rekening worden gehouden met zijn zeer jonge leeftijd.

5.2. Met betrekking tot de door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van het feit dat zijn vader hem heeft onttrokken aan de gedwongen deelname aan de opstand tegen de taliban onder leiding van M.H. en commandant A.I. in zijn dorp, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van een zogenaamde verplichting tot deelname in een opstandingsgroep tegen de taliban Afghanistan verlaten heeft omdat (i) verzoeker hierover zeer summiere verklaringen aflegt, (ii) hij weinig tot geen concrete informatie kan meedelen over de gevechten die de mensen uit deze beweging tegen de taliban hebben opgezet, (iii) hij evenmin de omstandigheden weet geloofwaardig te maken waarin de opstandelingengroep omging met de gerekruteerde jongeren en (iv) het opmerkelijk is dat verzoeker amper informatie kan geven over de leiders van de taliban in zijn regio. Verder wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat het (v) bijzonder frappant is dat hij niet weet of zijn vader en bij uitbreiding zijn familie al dan niet problemen hebben gekend na zijn vertrek uit Afghanistan. Deze vaststellingen worden omstandig gemotiveerd, zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en hebben betrekking op de kern van de door verzoeker aangehaalde vrees gerelateerd aan de beweerdte verplichtte deelname aan deze groepering voor zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat deze op geen enkele wijze worden betwist in het verzoekschrift en neemt deze motieven over wat betreft dit aspect van de door verzoeker geuite vrees voor vervolging die betrekking heeft op zijn problemen voor zijn vertrek uit Afghanistan.

5.3. Verzoeker beroept zich daarnaast op zijn vrees om vermoord te worden door de taliban in geval van terugkeer omwille van zijn Hazara-etnie en omwille van het feit dat hij zal beschouwd worden als een ongelovige die de islam heeft verlaten (notities PO, p. 17-18). Verzoekers advocaat stelt op het einde van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker moet erkend worden omwille van zijn Hazara etnie en wijst op het feit dat na de machtsovername door de taliban de situatie voor Hazara sjiieten nu precair is omdat de taliban gekant is tegen alles wat niet traditioneel pashtou of sunni is en dat met jonge Hazara geen risico kan genomen worden. Hij wijst er ook op dat het hoger belang van de minderjarige mee in rekening moet worden gebracht alsook het feit dat er nog steeds aanslagen van IS op shia doelwitten in Afghanistan plaatsvinden (notities PO, p. 28).

In de bestreden beslissing wordt op basis van het EASO-rapport, *"Afghanistan. Country Focus"* van januari 2022 en de EUAA *"Country Guidance Afghanistan"* van april 2022 gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn en dat in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren, maar waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van de persoon van belang was. Verder wordt opgemerkt dat in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd worden van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden die werden ingenomen door personen gelinkt aan de taliban en dat verzoeker geen elementen aanbracht die concreet er op wijzen dat dergelijke situaties betrekking hebben op zijn persoon of dat hij hiervan het slachtoffer zou worden. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat ISKP een anti-sjiitische agenda heeft en een aantal aanslagen pleegde op sjiitische moskeeën en plaatsen waar zij samenkomen, vooral in de grootste steden. De bestreden beslissing besluit dat *"er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Jijzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat je Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in jouw hoofde aannemelijk te maken."*

Uit de motieven in de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij een verdere risicoanalyse heeft uitgevoerd, zoals nochtans aanbevolen in de EUAA *"Country Guidance"* (zie EUAA *Common Analysis and Guidance Note Country Guidance: Afghanistan* van april 2022 (hierna: EUAA *Country Guidance*, p. 23 en 77-86).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (EASO, *Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report* van januari 2022, (p. 41-43), EUAA, *Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation* van augustus 2022 (p. 50 e.v.), EUAA, *Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022 (p. 132 – 144) blijkt het volgende.

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zou de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi- rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-

factorechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan. In oktober 2021 resulteerden grondconflicten tot etnische spanningen in Ghazni en tot de ontheemding van lokale Hazara. Lokale Afghaanse nieuwbronnen rapporteerden gronddisputen die tot spanningen leidden in de lente van 2022 wanneer Kuchi Nomaden door de provincie trekken met hun vee. In juni 2022 werd gemeld dat na spanningen inzake graaslanden, nomaden het vuur openden op lokale bewoners in het district Nawur.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap gevisieerd worden door ISKP, die een anti sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

In de *"Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals"* van de EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban.

Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS *"Afghanistan 2021 Human Rights Report"* van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden gevisieerd, voornamelijk minibuses gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van *"Baghdad tot Khorasan"*.

5.4. Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen informatie bij die anders doet besluiten. Uit de door verzoeker aan zijn aanvullende nota toegevoegde landeninformatie met betrekking tot de situatie van Hazara, blijkt dat Hazara tijdens en onmiddellijk na de machtsovername het doelwit waren van aanslagen, gedwongen uithuiszettingen, het in beslag nemen van gronden door de taliban of talibangetrouwen, terwijl ook ISKP in de periode na de machtsovername aanslagen heeft gepleegd op Hazara's en andere religieuze minderheden, waarbij hun scholen, moskeeën en werkplaatsen werden gevisieerd (zie ondermeer Amnesty International, *"Afghanistan: Taliban verantwoordelijk voor slachtpartij onder Hazara-minderheid"*, Nieuws, 20 augustus 2021; IPS, *"Amnesty: Taliban hebben dertien leden Hazara-minderheid gedood"*, 6 oktober 2021, Human Rights Watch, *"Afghanistan: ISIS Group Targets Religious Minorities"*, 6 September 2022). De informatie ligt in dezelfde lijn van de hierboven aangehaalde informatie en bevestigt dat de situatie van Hazara verontrustend is en kunnen gevisieerd worden door zowel de taliban als gewapende groeperingen zoals ISKP, maar hiermee is niet aangetoond dat het loutere feit Hazara te zijn als dusdanig volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

In de EUAA *"Country Guidance"* van april 2022 worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel aangezien wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in de bestreden beslissing en in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risico-profielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt over sjiiten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiiten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP en andere gewapende groepen moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker is een Hazara en behoort tot de sjiitische minderheid in Afghanistan (notities PO, p. 7). De Raad merkt in dit verband op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiiten, waarbij ISKP de belangrijkste actor, maar niet de enige, actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation”* van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Gulkoh in het district Qarabagh van de provincie Ghazni, in het zuidoosten van Afghanistan. In deze provincie is ongeveer 46% van de bevolking Hazara (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, p. 113). Tien veiligheidsincidenten in de provincie Ghazni werden toegeschreven aan niet geïdentificeerde gewapende groepen, waaronder twee gewapende confrontaties met de taliban, terwijl andere veiligheidsincidenten onder meer ontvoeringen van burgers betroffen. Volgens lokale bronnen werd door inwoners van Ghazni een stijging van het aantal ontvoeringen gemeld sinds de machtsovername door de taliban.

Uit de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Ghazni 39 veiligheidsincidenten werden gecodeerd, waarvan 7 met de precisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie). Het gaat om twee incidenten waarbij onbekenden een lid van de taliban hebben doodgeschoten en een onderling conflict binnen de taliban (battles), twee incidenten gericht tegen universiteitsstudenten of – personeel, geweld tegen personen, vooral vrouwen, die paspoorten aanvragen en de arrestatie en het doden van voormalig ANDSF-personeel (violence against civilians).

Uit de door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de taliban in oktober 2018 Hazaras in Jaghori en Malistan districten in Ghazni hebben aangevallen, en dat ook kort voor de machtsovername in de provincie Ghazni 9 Hazara-mannen op gruwelijke wijze werden vermoord door taliban strijders (Amnesty International, *Afghanistan: Taliban verantwoordelijk voor slachtpartij onder Hazara-minderheid*, Nieuws, 20 augustus 2021). Hieruit blijkt in elk geval dat de Hazara in bepaalde districten in verzoekers regio van herkomst voor de machtsovername werden gevisieerd door de taliban en dat ook na de machtsovername, niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanslagen pleegden in Ghazni en dat ISKP actief is in zuidoostelijke gebieden van Afghanistan, waartoe Ghazni behoort.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Afghanistan verlaten heeft anderhalf jaar voor hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende op 28 september 2020. Verzoekers verklaringen over de periode waarin hij Afghanistan verliet en de verschillende etappes van zijn reis, waaronder een verblijf van een jaar in Griekenland, worden niet betwist door verwerende partij. Bij aankomst in België werd een voogd aangesteld omdat verzoeker jonger was dan 18 jaar. Uit dit alles blijkt dat verzoeker Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten en sinds 2019 in Europa verblijft en sinds september 2020 in België. Verzoeker legt documenten voor waaruit blijkt dat hij ingeschreven is als regelmatige leerling in het tweede leerjaar van de tweede graad TSO Elektrotechnieken voor het schooljaar 2022-2023. Volgens de verklaring opgesteld door zijn begeleider in de VZW De Wiekslag, waar hij verblijft sinds 17 januari 2021 heeft verzoeker de OKAN klas binnen een jaar kunnen afronden waarna hij kon doorstromen naar het reguliere onderwijs. Verder wordt in deze verklaring vermeld dat hij een aantal vrienden heeft gemaakt in België waarmee hij veel contact heeft, en dat hij onder meer vakantiejobs heeft uitgeoefend in Zara en in de horeca. In een verklaring van verzoekers zorgcoach 2^e graad wordt gesteld dat verzoeker nog een taalachterstand heeft, maar steeds aanwezig is op school. Uit dit alles blijkt dat verzoeker al op jonge leeftijd in België is aangekomen en er tot op vandaag school volgt en dus een belangrijk deel van zijn vormende jaren als minderjarige tiener in het Westen heeft doorgebracht.

Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en de ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie en minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precaire situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine en zijn sjiitische geloofsstrekking alsook een vermeende verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA "*Country Guidance*" (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij ter terechtzitting, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET